

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 03-04-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25-03-2014 r. w. W.

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...)L.w. W.

o zapłatę wynagrodzenia za pracę

i z powództwa wzajemnego (...)L.w. W.

przeciwko A. G.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...)L.w. W. na rzecz powódki A. G. kwotę 1627 zł brutto (tysiąc sześćset dwadzieścia siedem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2013 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo powódki A. G. przeciwko (...)L.w. W. w pozostałym zakresie,

III. oddala powództwo wzajemne (...)L.w. W. przeciwko A. G.;

IV. zasądza od strony pozwanej (...)L.w. W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasa tut. Sądu) kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenie powódka była tymczasowo zwolniona z mocy ustawy oraz kwotę 48 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

UZASADNIENIE

Powódka A. G. pozwem skierowanym przeciwko T.L. prowadzącemu działalność gospodarczą jako (...)L.w. W. wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1 627,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013 r. z tytułu wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2013 r.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż u pozwanego zatrudniona była od dnia 14 listopada 2012 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na czas nieokreślony, na stanowisku asystentki zarządu.

Z tytułu ww. stosunku pracy powódka, jak podała, otrzymywać miała wynagrodzenie miesięczne w wysokości 1 627,00 zł brutto, płatne do 10 - ego dnia każdego miesiąca.

Porozumieniem z dnia 30 sierpnia 2013 r. strony rozwiązały łączący je stosunek pracy ze skutkiem na dzień 30 września 2013 r.

Podniosła nadto, iż pozwany pomimo wielokrotnych napomnień powódki nie wypłacił jej wynagrodzenia za m-c wrzesień 2013 r.

Nakazem zapłaty z dnia 13 grudnia 2013 r. (sygn. akt IV Np. upr 359/13) Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w. W.nakazał stronie pozwanej (...)L.w. W., aby zapłaciła powódce A. G.kwotę 1 627,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 października 2013 r. do dnia zapłaty.

Sprzeciwem z dnia 21 stycznia 2014 r. (data nadania listem poleconym) pozwany T.L.prowadzący działalność gospodarczą jako (...)L.w. W.zaskarżył ww. nakaz zapłaty w części zasądzonej na rzecz powódki 25 % przysługującego jej wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2013 r., tj. kwotę 300 zł po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 10 października 2013 r. do dnia zapłaty.

Pozwany zgłosił jednocześnie zarzut potrącenia z wynagrodzenia za pracę powódki kwotę 300,00 zł tytułem nierozliczonych zaliczek pieniężnych udzielonych powódce jako pracownikowi. Wskazał przy tym, iż powódce zostały powierzone środki pieniężne w łącznej wysokości 3 900,00 zł, które to środki przeznaczone były na pokrycie kosztów związanych ze świadczeniem pracy. Zarzucił, że powódka po otrzymaniu przedmiotowych zaliczek nie wydatkowała ich na cele, na który były przeznaczone. Nie dokonała także zwrotu otrzymanych kwot pieniężnych.

Pozwem wzajemnym pozwany (powód wzajemny) T. L. prowadzący działalność gospodarczą jako (...) W. domagał się od powódki (pozwanej wzajemnej) A. G. kwoty 3 600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu udzielonych powódce (pozwanej wzajemnej) zaliczek pieniężnych.

W uzasadnieniu pozwu wzajemnego pozwany (powód wzajemny) wskazał, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy w tym zakresie dokonał potrącenia z wynagrodzenia pozwanej tytułem udzielonych jej zaliczek pieniężnych kwoty 300,00 zł. Dodał, iż wobec faktu, iż łączna kwota zaliczek udzielonych powódce (pozwanej wzajemnej) opiewa na kwotę 3 900,00 zł pozwany (powód wzajemny) domaga się dalszej kwoty pieniężnej w wysokości 3 600,00 zł tytułem zwrotu udzielonych powódce (pozwanej wzajemnej) zaliczek pieniężnych.

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódka (pozwana wzajemna) wniosła o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego (powoda wzajemnego) kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż pozwany (powód wzajemny) dwoma przelewami z dnia 10 stycznia 2013 r. i 12 lutego 2013 r. wpłacił na jej prywatny rachunek bankowy kwotę 2 600,00 zł . Z powierzonych jej środków powódka (pozwana wzajemna), jak podkreśliła, rozliczyła się rachunkami na łączną kwotę 2 972,96 zł. Wskazała przy tym, iż przelane na jej rachunek bankowy środki pieniężne nie były zaliczkami na poczet wynagrodzenia, lecz zaliczkami na zakup potrzebnych materiałów do działalności biura oraz zapłaty za pobyt i dojazdy pozwanego pracodawcy w Polsce.

Powódka (pozwana wzajemna) zaznaczyła, iż nie miała dostępu do firmowego rachunku bankowego, a pozwany (powód wzajemny) przez większość czasu przebywał za granicą, dlatego ponosiła wydatki związane z działalnością gospodarczą pozwanego z własnych pieniędzy, a następnie pozwany zwracał jej wydatkowane przez nią środki pieniężne przelewem na rachunek bankowy.

Powódka (pozwana wzajemna) zarzuciła również, iż do tej pory nie otrzymała zwrotu kwoty 372,96 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wydatkowaną przez powódkę (pozwaną wzajemną) kwotą 2 972,96 zł a przelanymi na rachunek bankowy powódki środkami w kwocie łącznej 2 600,00 zł.

Na rozprawie w dniu 25 marca 2014 r. /k.124/ pozwany (powód wzajemny) ograniczył roszczenie pozwu wzajemnego do kwoty 2 600,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona u pozwanego od dnia 14 listopada 2012 r. do dnia 30 września 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku asystentki zarządu.

Stosownie do postanowień łączącej strony umowy o pracę z dnia 14 listopada 2012 r. miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 1 200,00 zł netto (1627 zł brutto) płatne z dołu do 10 - tego dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

okoliczność bezsporna, a ponadto umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 14 listopada 2012 r. /k.4-5/.

W dniu 12 stycznia 2013 r. pozwany (powód wzajemny) przesłał na rachunek bankowy powódki (pозwanej wzajemnej) kwotę 1 300,00 zł jako tytuł przelewu wskazując „A./zwrot kosztów”, a następnie w dniu 12 lutego 2013 r. ponownie przesłał powódce (pозwanej wzajemnej) kwotę 1 300,00 zł wskazując na ten sam tytuł.

Dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 12 stycznia 2013 r. /k.34/,

potwierdzenie przelewu z dnia 12 lutego 2013 r. /k.35/.

Porozumieniem z dnia 30 sierpnia 2013 r. strony rozwiązały łączący je stosunek pracy ze skutkiem na dzień 30 września 2013 r.

W treści przedmiotowego porozumienia strony wskazały, iż „z chwilą podpisania niniejszego porozumienia wszelkie pozostałe wzajemne roszczenia stron wynikające z umowy o pracę z dnia 14.11.2012 r. wygasają”.

Dowód: porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 30 sierpnia 2013 r. /k.7/,

przesłuchanie powódki /płyta CD z nagraniem z rozprawy z dnia 25 marca 2014 r. /k.126/.

Pozwany nie wypłacił powódce wynagrodzenia za m-c wrzesień 2013 r.

-okoliczność bezsporna -

Pismem z dnia 11 października 2013 r. powódka (pозwana wzajemna) wezwała pozwanego (powoda wzajemnego) do zapłaty wynagrodzenia za m-c wrzesień 2013 r.

Dowód: pismo powódki (pозwanej wzajemnej) z dnia 11 października 2013 r. /k.11/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, natomiast powództwo wzajemne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka (pозwana wzajemna) A. G.pozwem skierowanym przeciwko T.L.prowadzącemu działalność gospodarczą jako (...).W. wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1 627,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013 r. z tytułu wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2013 r.

Podstawy prawnej tego roszczenia należy upatrywać w przepisach art. 85 § 1 i 2 k.p., art. 86 § 1 i 2 k.p. oraz art. 94 pkt 5 k.p. oraz postanowieniach łączącej strony umowy o pracę, zgodnie z którą miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 1 200,00 zł netto płatne z dołu do 10 - tego dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

Terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia jest, stosownie do art. 94 pkt 5 k.p., jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego (art. 85 § 2 k.p.)

W myśl art. 86 § 1 k.p. pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. Wypłaty wynagrodzenia dokonuje się w formie pieniężnej; częściowe spełnienie wynagrodzenia w innej formie niż pieniężna jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy przewidują to ustawowe przepisy prawa pracy lub układ zbiorowy pracy (art. 86 § 1 i 2 k.p.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż pozwany pracodawca (powód wzajemny) nie wypłacił powódce wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2013 r. w kwocie 1 627,00 zł brutto.

Okoliczność, iż powódce przysługiwało wynagrodzenie w takiej właśnie kwocie wynika jednoznacznie z zawartej przez umowy o pracę powódki (pozwanej wzajemnej) której autentyczności strony w toku procesu nie podważały.

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja pozwanego (powoda wzajemnego) jakoby powódka skutecznie zrzekła się dochodzonego niniejszym powództwem wynagrodzenia. Stosownie bowiem do art. 84 k.p. pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę. Czynności prawne naruszające zakaz zrzeczenia się prawa do wynagrodzenia są nieważne z mocy art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W świetle powyższego nie sposób zgodzić się zatem z twierdzeniem pozwanego (powoda wzajemnego), iż powódka (pozwana wzajemna) skutecznie zrzekła się wynagrodzenia za pracę za miesiąc wrzesień 2013 r.

Podobnie nieuzasadnionym był również zgłoszony przez powoda (pozwanego wzajemnego) zarzut potrącenia z wynagrodzenia powódki kwoty 300,00 zł jako nierozliczonej przez nią zaliczki.

Pozwany (powód wzajemny) w toku procesu w żadnej mierze nie wykazał bowiem, iż udzielił powódce zaliczki na taką kwotę, a to właśnie na nim stosownie do przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. spoczywał ciężar dowodzenia w tym zakresie.

Postępowanie cywilne ma kontrydiktoryjny charakter, czego wyrazem jest dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że reguły art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001r., sygn. akt I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Ciężar dowodu określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Tak więc przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa.

Tymczasem w toku procesu pozwany (powód wzajemny) w żadnej mierze nie wykazał jakoby w istocie udzielił powódce zaliczek na wydatki związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. W ocenie Sądu przedłożone przez pozwanego potwierdzenia przelewów z dnia 12 stycznia 2013 r. /k.34/ oraz 12 lutego 2013 r. / k.35/ dowodzą jedynie, iż powódka (pozwana wzajemna) poniosła jakieś koszty związane z działalnością pozwanego, które to zostały jej zwrócone, w żadnym natomiast razie nie mogą dowodzić okoliczności, iż powódka otrzymała od pozwanego zaliczkę w kwocie 2600,00 zł z której następnie się nie rozliczyła.

Mając na uwadze powyższe roszczenie powódki o wypłatę wynagrodzenia w kwocie 1627,00 zł należało uznać za zasadne, o czym orzeczono w pkt I na podstawie powołanych powyżej przepisów.

Orzeczenie w zakresie odsetek znajduje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem, okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powódka (pozwana wzajemna) w niniejszym postępowaniu domagała się odsetek od kwoty 1627,00 zł brutto liczonych od dnia 10 października 2013 r. Tymczasem pozwany (powód wzajemny) pozostawał w zwłoce dopiero od dnia następnego po wskazanej przez powódkę dacie, tj. od dnia 11 października 2013 r., dlatego Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1627,00 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty, oddalając, w pkt II wyroku, powództwo powódki (pozwanej wzajemnej) w pozostałym zakresie, tj. w zakresie odsetek za jeden dzień.

Odnosząc się do powództwa wzajemnego należy wskazać, iż było ono w całości bezzasadne. Jak już bowiem wskazano powyżej pozwany (powód wzajemny) w toku procesu w żadnej mierze nie wykazał bowiem, iż udzielił powódce zaliczki na kwotę 2600,00 zł, a to właśnie na nim stosownie do przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. spoczywał ciężar dowodzenia w tym zakresie. Pozwany zamiast dokumentów potwierdzających przekazanie powódce (pozwanej wzajemnej) zaliczki przedłożył jedynie potwierdzenia przelewów z dnia 12 stycznia 2013 r. /k.34/ oraz 12 lutego 2013 r. /k.35/. Z dokumentów tych wynika jedynie, iż dniu 12 stycznia 2013 r. pozwany (powód wzajemny) przesłał na rachunek bankowy powódki (pozwanej wzajemnej) kwotę 1 300,00 zł jako tytuł przelewu wskazując „A./zwrot kosztów”, a następnie w dniu 12 lutego 2013 r. ponownie przesłał powódce (pozwanej wzajemnej) kwotę 1 300,00 zł wskazując na ten sam tytuł. W ocenie Sądu przelewy te nie mogą więc stanowić przekonywującego dowodu na okoliczność, iż pozwany wypłacił powódce (pozwanej wzajemnej) zaliczki w kwocie łącznej 2 600,00 zł, a dowodzić mogą jedynie, iż powódka (pozwana wzajemna) poniosła jakieś koszty związane z działalnością pozwanego, które to zostały jej zwrócone.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego jakoby udzielił powódce jakichś pożyczek bowiem twierdzenia te pozostały gołosłowne i nie znalazły absolutnie żadnego oparcia w materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Z uwagi na powyższe powództwo wzajemne, jako oczywiście bezzasadne, podlegało oddaleniu w całości, o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty przez pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz Skarbu Państwa, nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od wniesienia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, orzeczono w punkcie IV sentencji wyroku na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Uchwałą z dnia 5 marca 2007r. (sygn. akt I PZP 1/07, OSNP 2007/19-20/269, Biul.SN 2007/3/23, M.P.Pr. (...)) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy. Wobec czego, strona pozwana obowiązany jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu kwotę 30,00 zł oraz kwotę 48,00 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie tłumacza przysięgłego również poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.